

[Erik Holst]

Hvad får vi økonomisk ud af det? Hvor meget betaler vi? Hvad kan vi tælle og måle her? England har jo en meget stor import fra tredjelande og opkræver derfor told af denne import, og denne told tilflyder så EFs kasse. Derfor er det vel ikke unaturligt, at mange i England føler, at den told, der her betales, er Englands bidrag til EF. Det er det imidlertid ikke. Det er England, der på EFs vegne opkræver dette bidrag og afleverer det dér, hvor det skal afleveres.

Jeg har godt set, at disse vanskeligheder i England med at finde sig til rette budgetmæssigt i EF har foranlediget kommentarer af forskellig karakter og forskellig styrke rundt omkring i verden. Jeg hørte, at den franske statsminister, Raymond Barre, forleden dag sagde, at hvis England ikke fandt, at budgettet i og for sig tilfredsstillende dem, så var der jo ingen anden mulighed, end at man måtte overveje en associeringsordning for England i stedet for fuldt medlemskab. Dette finder vi i socialdemokratiet skyder langt over målet, og der er hos os ingen opbakning af nogen art af sådanne synspunkter.

Der har været talt om, at EFs udgifter i høj grad også påvirkes af EF-udvidelsen. Nu får vi jo på fredag en debat om spørgsmålet om Grækenlands optagelse i EF, men så vidt det er muligt at se i dag, vil dette budgetmæssigt ikke komme til at spille nogen afgørende rolle. Derimod kan man nok sige, at hvis ikke landbrugsordningerne tilpasses den nye situation, som vil opstå den dag Spanien og Portugal indtræder i EF, så vil der nok blive nogle meget alvorlige budgetmæssige problemer at løse. Dette forhindrer ikke socialdemokratiet i i dag at bekræfte, at vi stadig væk er interesseret i og støtter den principielle holdning, at EF bør udvides med Grækenland, Portugal og Spanien.

Selv om vi i socialdemokratiet heller ikke ligesom landbrugsministeren kan acceptere alle Kommissionens forslag til en bedre handelsbalance, så kan vi godt acceptere det mål, der her sættes, nemlig at der må skabes en bedre balance mellem udbud og efterspørgsel. Der må samtidig skabes en landbrugspolitik, hvor man ikke skal løse afgørende regionale politiske problemer eller sociale problemer over landbrugspolitikken. Dette har vi særlige fonde til, og dette har vi særlige muligheder for at løse på anden måde.

Vi mener i socialdemokratiet, at der er behov for en forsigtig prispolitik for at mindske mulighederne for en yderligere overskudsproduktion. Dermed være ikke sagt, at vi lægger os fast på en nul løsning i dag, men vi kan forstå de synspunkter, som Kommissionen giver udtryk for, når den siger, at der ikke er muligheder for en stor prismæssig ændring for landbrugsprodukterne.

At de monetære udligningsbeløb navnlig tidligere spillede en stor rolle, det tror jeg vi alle sammen er enige om – og at de stadig væk spiller en vis rolle, kan vi vist også være enige om. Men der er vel noget om, at man i England betragter de monetære udligningsbeløb som tilskud til producenterne, medens alle andre lande såmænd betragter Englands situation således, at de engelske forbrugere får nogle betydelig lavere priser på landbrugsprodukter, end de ellers ville have fået, såfremt tilskuddene ikke eksisterede.

Jeg skal til slut sige nogle generelle ord om budgetbehandlingen i EF-Parlamentet, som jeg på mange måder har glædet mig over. I de 2½ år, jeg var medlem dernede, bemærkede jeg, at Parlamentets medlemmer følte, at her var et område, hvor de virkelig måtte være kritiske, og hvor de virkelig måtte gøre en stor indsats for at vurdere de enkelte poster. Lad mig sige med det samme, at jeg har ingen respekt for, og vi har i socialdemokratiet intet ønske om, at Parlamentet skulle have mulighed for at lovgive over budgettet. Her er der ingen tvivl i vore sind: beslutningerne ligger i Ministerrådet. Men jeg udtrykker alligevel respekt for den indsats, der gøres af Parlamentet, og jeg forstår det, hvis der er enkelte parlamentsmedlemmer, der er frustrerede over, at de områder, som måske af mange føles som helt afgørende for en forståelse for samarbejdet i EF, nemlig socialpolitik, energipolitik og mange andre områder, kan der ikke gøres meget ved, fordi man på et enkelt område har meget store udgifter, således at budgettet kun levner 20 pct. til Parlamentet. Men dem synes jeg også de har været ivrige efter at prøve at kontrollere og arbejde med, og selv om jeg jo nok må erkende, at man denne gang ikke har fundet den helt rigtige form for budgetbehandling, så tror jeg såmænd, at viljen og ønsket er til stede hos langt de fleste.

Jeg vil slutte med at sige, at denne slags debatter om enkelte problemer i EF-samar-